

Lovlighetens spøkelse
kryper
redd
langs mørkets fortau.

Mitt øye er en øde brønn.

I sorgens
emirat
ser jeg
hvordan de skygger for
tårens veier.

Å våkne
på bunnen
av stupet,
hvor
tunge
knoklene
er!

Steinen
er slipt
nå,
men
selv bølgen
er død.

Jeg svaier,
men faller ikke,
letende
etter neste skuffelse.

Nå kjenner jeg alle veiene ut fra Roma,
men vet ennå ikke hvordan man kommer inn.